

Kiss Benedek

APÁM KERTJÉBEN

NAPÁLDOZÓ

apám kertjében,
 elhalt a kaszasuhogás,
 égi vér ragyog a levélen,
 s mint Krisztus sebét szent Tamás,
 megtapintom a vén fák kérgét:
 körte, meggy, szilva, őszibarack-
 apámat régen eltemették,
 de fái gyümölcsöt ontanak,
 nem vagyok apátlan velük mégsem,
 ki elment, ím föltámadott:
 Őt látom a varasult fényben,
 ahogy hiánya fölsajog.

NEM ÉRTETTÜK MI

egymás nyelvét,
 igen-re nem csattant, nem-re igen,
 míg meg nem gyötörte az öregség,
 (gyötörte s törte is istenesen),
 s Isten kinek a száján volt mindig,
 akkorra lelkéig ért már, határ
 nélkül elöntötte, a szívéig,
 megcsendesülten Istenben állt,
 gyámoltalan és halálig fosztva,
 akár egy almafa szüret után,
 csupán ágakkal meg-meginogva,
 nem keményen, büszkén, mint hajdanán.

EKKOR MÁR

beszélni tudtunk volna
 emberi nyelven, két gyötrött magyar,
 ekkor már hinni is tudtunk volna
 egymásban, értvén, hogy ki mit akar,
 főzhettünk volna pálinkát **együtt**,
 ültethettünk volna csemetefát,
 oszlathattuk volna a bajt, mi felgyűlt,
 meghányva-vetve, hogy kinek mi fáj,
 ekkor már **család** is lehettünk volna,
 apa és fiú, az **ő fia**,
 nem külön borongva, csatangolva, -
 ám ekkor kellett épp meghalnia.

KEMÉNY VOLTÁL, APÁM,

konok és zsarnok,
 neved csak hallotta, már sírt anyám;
 hajtott a féktelen indulat, hajtott,
 s ha értél, hát hová, egyáltalán?
 Legdrágább kincseid világnak szórtad,
 pátyoltál lim-lomot, giz-gazokat,
 virágaid, ha voltak, koholtak,
 eltapostad te a virágokat,
 ki voltál átok ránk - dúlt életeddel
 voltál az magadnak százszorosan,
 hová értél hát, féktelen ember,
 csőd-ember? Odalent nyugalmad van?

BÁNT EZ A NAPFÉNY,

most, februárban,
 takaróznék most ködökbe inkább,
 vacognék inkább most hósubában,
 szívnék bár köd-füstöt, mint cigarettát.
 Így illenék ez hozzád, apám, most,
 s hozzám is, ki végre előcibállak,
 hisz maradt utánad akkora káosz,
 füst és köd, azon át ember nem láthat.
 Hiába akarnék én rendet tenni
 dolgaidban, miket félben-szerben
 itt hagytál - millió törmelék, semmi
 nem maradt utánad egészben, egyben.

TE, AKI PAPOK KÖZT

nevelkedtél,
 hogy csúfolhattad meg így az Igét?
 hogy csúfolhattad meg a Teremtést?
 Égre kiált ez a tenger MIÉRT.
 Lázadóvá tetted egész családod,
 s röhögtél, amikor karóba dőltek.
 Lettél az Úr szemén akkora hályog,
 amelytől nem látta ő sem a Földet.
 Magát az Istent keverted hirbe
 léteddel előttünk, feloldozást
 ha tőlünk kapnál is - Ő megbocsát-e?
 Kék villogás az ég, az Úr-palást.

ÉLVE LOPTAD EL

magadat tőlem!
 Ha háborúban halsz, meggyászollak,
 s fényesen élhettél volna időmben,
 mert valahogy mindig élők a holtak.
 Ha infarktust kapsz fiatal korban,
 bika öklel fel, vagy vonat gázol,
 vagy bárhogy végzed is; bármilyen sorsban
 jobban megnyugszom, s így nem hiányzol.
 Élőt gyászolni és préselt ajkkal
 hallgatni évekig - micsoda szégyen!
 Bármí halált halsz fiatal korban -
 fényesen élhettél volna **időmben**.

FEJEM AZ ÖKLÖMÖN,

cigarettám
 parazsa hanyadszor ég a kezemre!
 Fiam van, lányom, egyetlen mátkám,
 s hitem, hogy nem szorulok kegyelmükre.
 Apám, mint magzatot, én szüllek téged
 azzal, hogy dolgaid, arcod bemérem.
 Kisdedem vagy már, kit mindentől félték.
 Futkározz hát bennem pitypangos réten.
 Étetlek szívemből. Italod: vérem.
 Te élsz föl engem már vétkeiddel.
 Vétkeidet, apám, ím, megítéltem.
 A többit döntse el maga majd az Isten.

ODA A LEGENDA...

Feleszmélünk,
 feláll a fiú is, ha megtaposták.
 Fiak, apák, így, egymásból élünk,
 s egymás ellen, mint barbár hordák.
 Napáldozó apám kertjében.
 Elhalt a kaszasuhogás.
 Égi vér ragyog a levélen,
 s mint Krisztus sebét szent Tamás,
 megtapintom a vén fák kérgét:
 körte, meggy, szilva, őszibarack.
 Apámat régen eltemették,
 de fái gyümölcsöt ontanak.

Eszik Alajos • Kisnesz